

Dit is een preekvoorstel voor de zondag van het gebed om de eenheid onder christenen. Ik heb dankbaar gebruik gemaakt van het voorbereidingsmateriaal, dat werd aangeboden door de Raad van Kerken en MissieNederland. Zie de uitwerking als een voorstel en als een richtlijn. Voel je vrij om er je eigen preek van te maken.

Thema: #blijfinmijnliefde

Tekst: Johannes 15: 9

Schriftlezing: Johannes 15: 1-17

Setting: Jezus viert met zijn leerlingen het pascha en bereidt hun voor op het afscheid (Johannes 13 t/m 17). De liefde speelt in deze afscheidsrede een grote rol. Daar begint het mee (Joh. 13: 1), daar eindigt het mee (Joh. 17: 26) en daartussen wordt de liefde keer op keer genoemd, zoals ook blijkt uit de schriftlezing.

Geliefden,

Blijf in mijn liefde.

Dat zegt Jezus tegen zijn leerlingen.

Blijf in mijn liefde, want zo zul je veel vrucht dragen.

Zo wordt mijn Vader verheerlijkt.

Als je veel vrucht draagt en als je als rank aan Mij -de ware wijnstok- verbonden bent.

Dit gedeelte staat centraal op deze zondag van het gebed om eenheid.

En wat is dat een geweldig mooie tekst, die onze zusters uit de kloostergemeenschap in Grandchamp in Zwitserland hebben aangedragen voor deze zondag. Onze zusters, die zich helemaal wijden aan eenheid en aan gebed. Zusters, die weten dat de eenheid onder hun en onder de mensen alles te maken heeft met het blijven in de liefde van God. Dat is onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Eenheid en harmonie zijn de vruchten de liefde van God. Hij geeft dat en Hij laat dat groeien.

Daarom zegt Jezus ook: *Ik heb jullie liefgehad, zoals de Vader mij heeft liefgehad. Blijf in mijn liefde.*

Ik heb jullie liefgehad.

Dat is wat!

Dat Jezus dat tegen zijn leerlingen en dat Hij dat ook tegen ons zegt.

Tegen u, jou en mij.

Ik heb je lief. Ik hou van jou.

Zeg dat nou eens hardop tegen jezelf: Ik ben geliefd. God heeft mij lief.

Wat doet dat met je?

Word je daar blij van? Maakt je dat dankbaar?

Of juist niet? Zijn dat misschien woorden, waar je niet mee kunt?

Maar het is wel iets, waar iedereen naar verlangt en wat ieder mens graag wil.

Om geliefd te worden.

Om gezien te worden.

Dat is een levensbehoefte.

Zonder liefde gaat er van alles fout.

Naar jezelf toe en naar je medemensen toe.

Je voelt je leeg en eenzaam. Verstoten en hulpeloos.

En wat kan het je dan goed doen, wat kan er dan een golf van blijdschap door je heen gaan, als iemand jou ziet en als diegene dan ook nog zegt: Ik heb jou lief.

Ik heb jullie, Ik heb jou liefgehad.

Dat zegt Jezus hier in Johannes 15.

Maar wat is die liefde dan?

Is dat bijvoorbeeld de liefde in dat liedje: *Ik heb een heel apart gevoel van binnen, als jij mij aankijkt, lieve schat?*

Of is liefde dat je elkaar altijd maar aardig moet vinden? En als jij dan aardig bent voor die ander, dan verwacht je toch eigenlijk ook wel dat die ander aardig is voor jou. Want voor wat, hoort wat, nietwaar?

Dat klinkt allemaal heel mooi. En dat is het ook. En als er een emotionele snaar geraakt, dan voelt dat goed. En dat mag ook.

Maar in de Bijbel is liefde meer dan dat. Dat is meer dan alleen een gevoel of een emotie.

Neem alleen al zo'n zin als: Heb je vijanden lief. Nou, dat is dan natuurlijk wel wat anders dan je vijanden aardig vinden en dat je dan veel voor hun voelt. Dat voel je wel aan.

In de Bijbel heeft liefde meer met trouw te maken.

Met volhouden. Met een keuze die je maakt.

Zoals in een huwelijk of in een relatie. Je kiest er dan voor om bij elkaar te blijven. Door dik en dun heen. In de tijden dat de liefde ervan afspat. Maar ook als het gevoel er even niet is en als er hard geslagen wordt met de deuren.

In de Bijbel is liefde ook geen nemende liefde. Het is niet "voor wat, hoort wat". Maar het is een liefde die geeft, ook al krijg je daar niets voor terug. Het is de liefde die niet zichzelf zoekt, maar de ander.

Het is de liefde waar Jezus van zegt: *Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden.*

En als er Een dat gedaan heeft, dan is Hij dat wel. Jezus, Hij gaf zijn leven voor jou en mij. En God had deze wereld -had ook u, jou en mij- zó lief, dat Hij zijn eigen Zoon gaf om ons te redden.

Kijk dat is liefde. God werd er niet beter van. Welnee, Hij gaf alles weg. Zelfs het liefste wat Hij had. En Hij deed dat voor ons.

Wow, maar dat komt binnen.

Zó geliefd zijn wij.

Dat doet toch wat met je?

Dan ben je toch verbaasd en verwonderd?

Want wie ben ik, dat Hij dat voor mij doet?

En toch komt Hij zo naar ons toe. Met liefde. Met bewogenheid. Met trouw. Met een groot hart voor ons mensen.

En dan volgt die opdracht van Jezus. Die opdracht: *Blijf in mijn liefde.*

Dat zegt Jezus tegen zijn leerlingen.

Niet alleen tegen Petrus of tegen Johannes. Tegen al zijn leerlingen. En dat zegt Hij ook tegen ons. Blijf in mijn liefde.

Dat gaan we even tekenen.

Stel je even voor: Je tekent midden op een vel papier een hart. Dat hart is de liefde van God en de liefde van Jezus.

En nu zet je om dat hart allemaal stippen. Op zo'n 10 cm van dat hart. 12 stippen voor de leerlingen van Jezus en nog een paar er bij voor jou en mij.

Zie je dat voor je? Dat hart met al die mensen er omheen.

En nu gaan we lijntjes trekken.

Van die stippen naar het hart. Elke stip wordt verbonden aan dat hart.

Ziet u, wat er nu gebeurt?

Want niet alleen worden al die stippen, al die mensen verbonden aan dat hart.

Maar dit gebeurt er ook: hoe dichter je bij dat hart komt, hoe minder afstand er is tussen de lijnen. Die komen dichter bij elkaar.

Dus die liefde van God verbindt ons aan God zelf en ook aan elkaar.

Daarom past het thema ook zo mooi bij deze zondag.

Want als het gaat om eenheid onder de gelovigen dan heeft dat alles te maken dat hart van God. Met dat hart vol van liefde en bewogenheid.

En die liefde en die bewogenheid dat bindt ons samen. Dat brengt ons bij elkaar om elkaar tot hand en voet te zijn. Om samen te blijven in de liefde van Christus. Daarin hebben we elkaar echt nodig. Want samen ben je natuurlijk sterker. Dan kan de een de ander vasthouden en helpen.

En samen zie je en ontdek je ook veel meer. Samen peil je veel beter iets van de breedte en van de diepte, iets van de hoogte en van de lengte van Gods liefde in Zijn zoon, Jezus Christus. Je vult elkaar aan. En je houdt elkaar bij die kern, bij dat hart, bij die liefde van God.

Want het gaat natuurlijk verkeerd als we de lijnen in tegengestelde richting volgen. Niet naar het hart toe, maar van het hart af. Dan wordt de afstand tussen de lijnen niet kleiner, maar juist groter.

Nou dat gebeurt er als we de afstand tussen God en ons steeds groter maken. Want weet je wat er dan gebeurt. Dan verdwijnt God uit het centrum van je leven en ons eigen ik komt dan veel meer op de voorgrond te staan. Nou en als dat gebeurt, hou je hart dan maar vast. Dan gaan we op onze strepen staan. Dan gaan we op elkaar fitten en dan krijg je een machtsstrijd. Ik doe het veel beter dan jij.

Dan verdwijnt de liefde en als de liefde verdwijnt, ja, dan verandert de eenheid in allemaal ego's, die tegen elkaar ingaan en elkaar bestrijden.

In de kerk is dat helaas vaak gebeurt en het gebeurt nog steeds.

Onze zusters uit Zwitserland laten met dit thema en met deze tekst zien, wat we kunnen doen tegen de verdeeldheid onder christenen. En dat is blijven in de liefde van God. Dat is naar Hem toegaan. Want Hij brengt samen. Ja, Hij verenigt ons zo, dat wij samen iets laten zien van de eenheid van God de Vader en de Zoon door de bezieling van de heilige Geest. Daar is zeker gebed voor nodig. Heel veel gebed. Jezus gaat ons daar zelf in voor als Hij bidt in Johannes 17: *Vader, laat allen die in Mij geloven een zijn. Dan zal de wereld begrijpen dat U mij gezonden hebt, en dat U hen liefhad zoals U mij liefhad.*

Dan zal de wereld begrijpen dat U mij gezonden hebt, en dat U hen liefhad zoals U mij liefhad.

Zo, maar nu zie je de kringen steeds groter worden. Net als bij een steen in de vijver.
Gods liefde verbindt ons aan God.
Het verbindt ons aan elkaar.
En het verbindt ons ook aan de wereld.
De eenheid onder de christenen is een soort wake upcall voor de wereld.
Om de wereld wakker te schudden en om de mensen nieuwsgierig te maken.

Nou staan we als christenen wel midden in een wereld, waarin veel gebeurt.
Een wereld die piept en kraakt in al haar voegen.
En ook wij zijn natuurlijk niet in staat om daar even wat aan te doen. Om daar verandering in te brengen. En we zijn ook niet immuun voor alles wat op ons afkomt.

Maar wat kunnen we dan wel doen?
Wat we wel kunnen doen dat is samen zó in deze wereld staan, dat we iets moois, iets goeds laten zien. Iets hoopgevends, iets dat inspireert en dat prikkelt.
Iets van eenheid in een gebroken wereld.
Iets van het geloof in die God, die wel verandering kan en wil en zal brengen.
Iets van hoop in een wereld met zoveel bedreigingen en met zoveel wanhoop.
Iets van liefde, iets van Gods liefde in wereld vol haat, nijd en strijd.

En dat kunnen we alleen vanuit die ene bron.
Dat kunnen we alleen als we blijven in de liefde van God en van de Here Jezus.
Zijn liefde vormt en kneedt ons zo, dat we oog, oor en hart krijgen niet alleen voor elkaar, maar voor heel Gods schepping en voor alle mensen in die schepping.
Zijn liefde vormt en kneedt ons zo dat we het onrecht niet meer kunnen verdragen en dat we opkomen en bidden voor mensen, die daarmee te maken hebben.
Zijn liefde vormt en kneedt ons zo dat we ons niet beter voelen dan de ander, maar dat we als kerken solidair zijn met de mensen om ons heen en dat we daarom ook in deze lockdown onze verantwoordelijkheid nemen om de verspreiding van het virus zoveel mogelijk tegen te gaan.

Maar het begint bij het begin.
Het begint bij God, die in zijn eigen zoon laat zien, hoeveel Hij van ons houdt en die laat weten dat Hij nog steeds aan het werk is om het licht te maken in de duisternis. Het is immers pasen geweest! En Hij is een God die nooit loslaat, wat zijn hand begon.

En vanuit dat begin, vanuit die liefde van God mogen wij en kunnen wij verder. We mogen liefde ontvangen en doorgeven. We mogen staan in Zijn licht om dat licht te reflecteren in een donkere wereld.
Augustinus, een kerkvader uit de 4de eeuw, heeft daar veel over nagedacht. Over die liefde, die door ons heengaat. Daarover schrijft hij het volgende: *Liefde is niet zoals geld dat men weggeeft; men geeft het en men heeft er zelf minder van. Nee, liefde leeft, liefde groeit. Zij is het enige dat niet vermindert door te geven, maar vermeerdert. Liefde betekent dus, vermeerdering van het leven; de liefde kan mij uitheffen boven mij zelf; de liefde maakt mij meer mens'.*

Kijk, dat is het nou. De liefde maakt mij meer mens. Daarom: Blijf in zijn liefde, want zo zul je veel vrucht dragen en zal de verbondenheid met Hem en met elkaar alleen maar groeien.

Amen